

Genre: Barnbok 3–6 år
Titel: I mitt lilla huvud – rimliga och orimliga rim
Författare: Martina Moliis-Mellberg
Illustratör: Sanna Mander
Förlag: Schildts & Söderströms
Sidantal: 36

Det är som poet vi känner Martina Moliis-Mellberg. Debuten kom 2015 med "A", en lyriksamling som hyllades både i Finland och Sverige. Det har blivit ytterligare tre diktböcker sedan dess och nu debuterar hon som barnboksförfattare: "I mitt lilla huvud – rimliga och orimliga rim" är titeln på bilderboken.

Författaren krockar arm med illustratören Sanna Mander och då blir det bra, det vet vi från förr. Jag tänker bland annat på "Jag tappade min tand", också den en bilderbok på rim som kom i våras, och var resultatet av ett lyckat samarbete mellan Nils Andersson och Sanna Mander.

Här får vi träffa pojken Elliot, som älskar att rimma:

"Jag har ett slags tvång, vi kan kalla det mani / jag kan helt enkelt inte låta bli / att leta efter ord som påminner om andra /det är en sådan lycka att se bokstäverna vandra."

Hans storasyster hämtar honom vid skoldagens slut och en äventyrlig vandring hem tar vid.

Syskonen går till fots genom staden och parken, de är i hamnen och på en marknad, de åker spårvagn. Syrran ser ut att vara i nedre tonåren med långt hår, keps och trasiga jeans. Ingenting sägs om relationen dem emellan, ändå märker läsaren att den är varm och kärleksfull. Det syns på hur de håller varandras händer under vandringen och märks också på deras sätt att prata med varandra.

En barnbok är ett teamwork där text och bild måste hänga ihop, de ska komplettera varandra och också vara i harmoni med varandra. Där ord saknas ska bilden ta vid och tvärtom. Det gör det här, texten och illustrationerna bildar en fantasifull och glad berättelse.

Alla ord är inte lätta. I rimmet "En obstinat aristokrat vill inte ha mat så han ger sitt fat åt en lat akrobat", får ordet aristokrat sin förklaring, men inte obstinat.

Det här är så bra. Författaren lämnar utrymme för den vuxne och barnet att tillsammans prata om de svåra orden. Allt måste inte förklaras i detalj, barnen behöver inte förstå vartenda ord på en gång.

Några rim blir också en övning i uttal, som till exempel här med den svåra bokstaven -s:

"En vass musikklass spelar jazz och säljer glass vilket kommer väl till pass för dem som köar till Cirkus Razzmatazz"

Flera sidor börjar med en fråga om den plats syskonen befinner sig på: "Det hörs röster från skogen, vad händer där?"

Sedan följer rimmet som kan slingra sig runt en bild, över ett uppslag eller som här på en stig:

”En senior labrador fastnar med sina morrhår i ett snår och leder en hel scoutkår på villospår.”

Scouterna letar efter spår på marken, de kliar sig i huvudet, läser kartor och ser konfunderade ut. Sanna Mander är expert på att uttrycka känslor och skeenden genom kroppsspråk. Det ser så enkelt ut, som om hon bara med små lätta penseldrag ändrar ett helt scenario.

Det är mustigt, färgerna flödar över sidorna och vore det inte för några typiska tidsmarkörer kunde bilderna vara tecknade för 40, 50 ja till och med 60 år sedan. De är moderna och tidlösa på samma gång. Jag kommer på mig att än en gång tänka på Lennart Helsing när jag ser Sanna Manders illustrationer.

Berättelsen tar inte slut fastän texten tar slut. När syskonen kommer hem frågar mamman var Elliot har sin ryggsäck:

”Nej, nu vet jag faktiskt var jag hade den sist. / Det vet du säkert också, om du använder din list.”

Vilken slutkläm, vilken twist! Naturligtvis börjar läsaren omedelbart bläddra bakåt i boken och leta efter ryggan. Var glömde Elliot den?

Jag tror att Martina Moliis-Mellberg och Sanna Mander har haft roligt när de skapade den här boken.

Yvonne Granqvist